

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **A. L.**, zast. JUDr. Jarmilou Bajarovou, advokátkou, se sídlem Matiční 3, Ostrava 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 1. 2015, č. j. 61 Az 20/2013 - 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna zástupkyni stěžovatele JUDr. Jarmile Bajarové, advokátce, **se stanoví** ve výši 4.114 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, jímž soud zamítl žalobu proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, a že odměna advokátky JUDr. Jarmily Bajarové se určuje částkou 8.228 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě ve lhůtě do 60 dnů od právní moci rozsudku. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaného, jehož zrušení se žalobce kasační stížností domáhá taktéž, rozhodl žalovaný o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje.

[2] Z hlediska skutkových zjištění vycházel krajský soud z tvrzení žalobce při pohovoru ke své žádosti o mezinárodní ochranu, že svou vlast opustil z důvodu svého zadlužení, přičemž jeho věřitel (soukromá osoba), který požadoval zaplacení dluhu i s úroky, mu začal vyhrožovat. Krajský soud dále vycházel z toho, že jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl žalobce svůj zdravotní stav. V roce 2011 měl v České republice úraz hlavy a následně mu byla diagnostikována epilepsie. Žalobce uvedl, že užívá léky, jelikož jeho zdravotní stav je špatný a asi dvakrát do měsíce ztrácí vědomí. Krajský soud vycházel ve svém rozhodnutí rovněž ze zjištění, že žalobce pobýval v České republice legálně v letech 1998 až 2001, přičemž od roku 2001 zde nemá legální pobyt. Z uvedeného důvodu bylo proti žalobci zahájeno řízení o správním vyhoštění. Žalobce podal následně za účelem legalizace svého dalšího pobytu v České republice a taktéž pro svůj zdravotní stav žádost o udělení mezinárodní ochrany.

[3] Krajský soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů vymezených v doplnění žaloby ze dne 25. 2. 2014. V tomto podání bylo žalobcem namítáno porušení ustanovení § 14 zákona o azylu, jelikož žalobci měl být dle jeho názoru udělen humanitární azyl z důvodu jeho nepříznivého zdravotního stavu, a dále porušení ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu a čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, jelikož žalobci s ohledem na vnitřní situaci v zemi původu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy. Žalobce namítal rovněž porušení ustanovení § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jelikož žalovaný dle názoru žalobce nesplnil v plné šíři povinnost opatřit podklady pro vydání rozhodnutí, a dále porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaný neuvedl v odůvodnění svého rozhodnutí úvahy, kterými se řídil při hodnocení podkladů a výkladu právních předpisů.

[4] Pokud jde o žalobcem tvrzené porušení ustanovení § 14 zákona o azylu, dopěl krajský soud k závěru, že případ žalobce nelze hodnotit jako hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Vycházel přitom z lékařských zpráv předložených žalobcem a z informací Mezinárodní organizace pro migraci a organizace „International SOS“, z nichž vyplývá jednak, že žalobcův zdravotní stav nevede k úplné pracovní nezpůsobilosti, a následně též, že žalobci se v případě návratu do země původu dostane potřebná zdravotní péče.

[5] Při hodnocení námitky žalobce týkající se porušení ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu a čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, usoudil krajský soud, že současný vývoj na Ukrajině nenasvědčuje tomu, že by byl žalobce vzhledem k místu svého trvalého bydliště, kterým je obec Bila v západní části Ukrajiny, probíhajícími událostmi ohrožen.

[6] Krajský soud následně dospěl k závěru, že nedošlo ani k porušení ustanovení § 50 odst. 2 a § 68 odst. 3 správního řádu, neboť informace ze zpráv a materiálů, z nichž žalovaný vycházel, jsou dle názoru krajského soudu vyčerpávající, důvěryhodné a aktuální, přičemž z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zároveň zcela jasné, z jakých podkladů žalovaný při vydání rozhodnutí vycházel, jakými úvahami se při hodnocení těchto podkladů řídil a jeho rozhodnutí je dostatečně jasné, určité a srozumitelné.

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost a současně požádal, aby mu byl v řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupce JUDr. Maroš Matiaško, LL.M., advokát, se sídlem Rumunská 22/28, Praha – Vinohrady. Stěžovateli byla nicméně již v řízení před krajským soudem ustanovena jako zástupkyně JUDr. Jarmila Bajerová, advokátka, se sídlem Matiční 3, Ostrava 1. S ohledem na tuto skutečnost trvá v souladu s ustanovením § 35 odst. 8 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zastoupení ustanovené zástupkyně JUDr. Jarmily Bajerové také v řízení o kasační stížnosti. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud žalobci požadovaného zástupce neustanovil.

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti ze dne 22. 1. 2015, doplněné podáním ze dne 25. 2. 2015, uplatňuje kasační důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., a to konkrétně nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Krajský soud se dle názoru stěžovatele nezabýval dostatečně námitkou stěžovatele týkající se porušení ustanovení § 50 odst. 2 a § 68 odst. 3 správního řádu ze strany žalovaného. Žaloba stěžovatele byla proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného podána zejména z důvodu, že žalovaný se nezabýval otázkou udělení azylu z humanitárního důvodu dle ustanovení § 14 zákona o azylu ani otázkou udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) téhož zákona. Stěžovatel má i nadále za to, že jeho zdravotní stav je takového charakteru,

pokračování

jenž odůvodňuje udělení azylu z humanitárních důvodů. Pokud jde o institut doplňkové ochrany, uvádí stěžovatel, že v době, ve které rozhodoval krajský soud, byla situace v zemi původu stěžovatele natolik odlišná od situace, v níž rozhodoval žalovaný, že byl dán prostor pro odklon od ustanovení § 75 s. ř. s. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 1. 2015, č. j. 61 Az 20/2013 - 30, a rovněž rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2013, č. j. OAM-8/ZA-ZA06-K01-2013, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[9] K otázce přijatelnosti kasační stížnosti podle ustanovení § 104a s. ř. s. stěžovatel uvádí, že kasační stížnost přesahuje jeho vlastní zájem s ohledem na praxi správních soudů spočívající v zamítání žalob, na jejichž základě se žalobci domáhají udělení mezinárodní ochrany s ohledem na bezpečnostní situaci na Ukrajině.

[10] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 3. 3. 2015 setrval na správnosti a zákonnosti svého rozhodnutí, neboť důvody, o něž stěžovatel opírá svoji kasační stížnost, nemohou toto rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zpochybnit. Žalovaný rovněž odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi, které během správního řízení učinil a na vydaná správní a soudní rozhodnutí. Pokud jde o námitky stěžovatele uvedené v kasační stížnosti, odkázal žalovaný na své vyjádření k žalobě ze dne 6. 3. 2014, přičemž nadále trvá na tom, že i vzdor skutečnosti, že žadatel je do roku 2018 zařazen v systému ENO (evidence nežádoucích osob v návaznosti na správní vyhoštění), není dán důvod k odklonu od ustanovení § 75 s. ř. s. Žalovaný proto navrhl, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta.

[11] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti v první řadě hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. V této souvislosti dospěl k závěru, že kasační stížnost, ve znění jejího doplnění ze dne 25. 2. 2015, má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou k tomu oprávněnou (viz ustanovení § 103 a § 106 s. ř. s.), stěžovatel je řádně zastoupen (viz ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s.) a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost (viz ustanovení § 104 s. ř. s.).

[12] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[13] V této souvislosti nutno připomenout, že posláním Nejvyššího správního soudu je poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob (viz ustanovení § 2 s. ř. s.). Tato ochrana se však uskutečňuje jiným způsobem než v případě krajských soudů: zatímco jejich úkolem je projednat a rozhodnout každý napačnuvší případ, primární funkcí Nejvyššího správního soudu jako vrcholného orgánu ve věcech patřících do pravomoci soudů ve správním soudnictví je zajišťovat jednotu a zákonnost rozhodování soudů ve správním soudnictví (viz ustanovení § 12 odst. 1 s. ř. s.). Oba články soustavy správního soudnictví tak plní odlišné poslání, které je však komplementární a zaručuje smysluplné fungování celého systému.

[14] Jak uvedl Nejvyšší správní soud již dříve (viz např. usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS), „*ve věcech azylu v nové úpravě institutu nepřijatelnosti (§ 104a s. ř. s.) je kasační stížnost mimořádným opravným prostředkem omezeným na případy objektivní nutnosti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Z těchto důvodů bude kasační stížnost ve věcech azylu*

přijata k projednání jen tehdy, jestliže rozhodování o ní umožní Nejvyššímu správnímu soudu zároveň plnit obecnější sjednocující funkci v systému správního soudnictví.“

[15] Objektivní nutnost rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je ve věcech mezinárodní ochrany dána právě zmíněným přesahem vlastních zájmů stěžovatele. Pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“ je v judikatuře (srov. výše citované usnesení Nejvyššího správního soudu, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS) vykládán jako „*natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.*“

[16] Kasační stížnost je tak zpravidla ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná v následujících případech:

- a. Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.
- b. Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- c. Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je na místě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- d. V napadeném rozhodnutí krajského soudu bude shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele, přičemž o zásadní pochybení se může jednat především tehdy, pokud krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, anebo pokud krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[17] V rámci poslední zmíněné kategorie přijatelnosti je však možné přezkoumávat pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti (srov. k tomu citované usnesení Nejvyššího správního soudu publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS).

[18] V této souvislosti je vhodné rovněž připomenout, že přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by byl stejný závěr.

[19] Stěžovatelem uvedený důvod přijatelnosti jeho kasační stížnosti spočívá v tvrzené praxi správních soudů, která směřuje k zamítání žalob, na jejichž základě se žalobci domáhají udělení mezinárodní ochrany kvůli bezpečnostní situaci na Ukrajině. Zde je nutné především uvést, že správní orgány přezkoumávají každou jednotlivou žádost o udělení mezinárodní ochrany

pokračování

podle zákona o azylu individuálně a jsou-li v konkrétním případě splněny podmínky, této žádosti vyhová. V opačných případech, pokud je náležitě zjištěn skutkový stav věci, žádosti nevyhoví a správní soudy v takových případech žalobu zamítají. Důvod přijatelnosti kasační stížnosti proto nemůže spočívat toliko v tvrzené obecné praxi správních soudů, nýbrž musí vycházet z konkrétního důvodu, na jehož základě nebylo žádosti stěžovatele o udělení azylu vyhověno, přičemž tento důvod současně představuje právní otázku, která (1) doposud nebyla judikaturou Nejvyššího správního soudu vyřešena, (2) je dosavadní judikaturou řešena rozdílně, (3) má být v budoucnu vykládána jinak, (4) anebo otázku, při jejímž řešení došlo ze strany krajského soudu k zásadnímu pochybení (viz výše odstavec 16 tohoto usnesení). Stěžovatelem vymezený důvod přijatelnosti kasační stížnosti není s ohledem na shora uvedené takovým důvodem, jenž by svým významem podstatně přesahoval vlastní zájmy stěžovatele. Nejvyšší správní soud se proto zabýval otázkou přijatelnosti kasační stížnosti stěžovatele pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kritérií.

[20] Stěžovatel v první řadě vytýká krajskému soudu, že se nezabýval dostatečně námitkou týkající se porušení ustanovení § 50 odst. 2 a § 68 odst. 3 správního řádu. Tento názor stěžovatele nicméně Nejvyšší správní soud nesdílí. Námitky stěžovatele učiněné jak v žalobě, tak v kasační stížnosti zůstávají v rovině obecného nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného a odkazy na nedostatečné zjištění situace v zemi původu stěžovatele. Z obsahu správního spisu přitom plyne, že situaci na Ukrajině žalovaný zjistil a popsal na základě četných zdrojů vyjmenovaných v rozhodnutí žalovaného i v napadeném rozsudku krajského soudu. Nejvyšší správní soud neshledal, že by k některým námitkám či podkladům předloženým stěžovatelem nebylo přihlédnuto. V této souvislosti lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 – 61 (dostupné na www.nssoud.cz), podle kterého, „*za situace, kdy námitky učiněné v kasační stížnosti zůstávají v rovině obecného nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného nelze tvrdit, že by žalovaným provedené dokazování bylo nedostatečné a skutková podstata, ze které správní orgán vycházel, neměla oporu ve spise.*“

[21] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítá porušení ustanovení § 14 zákona o azylu z důvodu, že mu měl být pro jeho nepříznivý zdravotní stav udělen humanitární azyl. K otázce udělování humanitárního azylu se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55 (dostupné na www.nssoud.cz), v němž uvedl, že mezi obvyklé důvody udělování humanitárního azylu „*lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory [...]*“

[22] Pokud jde o otázku přezkoumávání rozhodnutí týkajících se humanitárního azylu, vyslovil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48 (dostupné na www.nssoud.cz), že „*[a]zyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nerybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.*“

[23] Ze závěrů judikatury Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že za důvod hodný zvláštního zřetele, pokud jde o zdravotní stav žadatele, lze pro účely udělení humanitárního azylu považovat toliko zvláště těžké postižení nebo onemocnění. Z obsahu správního spisu

v předmětné věci, a to zejména z předložených lékařských zpráv, nicméně nevyplývá, že by stěžovatelova nemoc dosahovala takové intenzity, jež by odůvodňovala udělení azylu z humanitárních důvodů. Krajský soud se přitom v rámci mezí soudního přezkumu s touto otázkou náležitě vypořádal, a to na straně 4 napadeného rozsudku, když uvedl, že z celé řady lékařských zpráv vyhotovených po úrazu stěžovatele, který utrpěl v roce 2011, nevyplývá, že by zdravotní stav stěžovatele vedl k úplné pracovní nezpůsobilosti, naopak se v nich uvádějí jen některá pracovní omezení.

[24] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá rovněž porušení ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, a to z důvodu, že v době rozhodování krajského soudu byla situace v zemi původu stěžovatele natolik závažná, že byl dán důvod pro udělení doplňkové ochrany. Jelikož tato situace se výrazně lišila od situace v době rozhodování žalovaného, byl dle názoru stěžovatele dán důvod pro odchýlení se od ustanovení § 75 s. ř. s.

[25] K otázce vázanosti soudu skutkovým stavem, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.) lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2013, č. j. 8 Azs 27/2012 – 65 (dostupné na www.nssoud.cz). V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že ve věcech mezinárodní ochrany je soud povinen prolomit pravidlo stanovené v § 75 odst. 1 s. ř. s. „*pokud (1) stěžovatel v řízení před soudem uvede skutečnosti, které nastaly až po právní moci rozhodnutí správního orgánu, (2) tyto skutečnosti nebyly bez vlastního zavinění stěžovatele předmětem zkoumání správního orgánu, (3) zároveň se o těchto skutečnostech lze domnívat, že by mohly být relevantní pro možné udělení doplňkové ochrany, a (4) soud neshledá dostatečné záruky, že tyto nové skutečnosti budou dodatečně posouzeny v novém správním řízení.*“

[26] Nejvyšší správní soud má za to, že v posuzované věci nejsou pro prolomení zásady stanovené v ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. splněny podmínky č. 3 a 4 uvedené výše v odstavci 25 tohoto usnesení.

[27] K podmínce č. 3 Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel nijak nespécifikoval, jakým způsobem relevantním z hlediska udělení azylu by měl být situací – konfliktem odehrávajícím se na omezené části území Ukrajiny dotčen, a to především pokud stěžovatel má trvalé bydliště v obci B., oblast Č., v západní části Ukrajiny, tedy ve značné vzdálenosti od epicentra probíhajícího konfliktu. Jak vyslovil Nejvyšší správní soud např. ve svém usnesení ze dne 9. 10. 2014, č. j. 4 Azs 144/2014 – 34 (dostupné na www.nssoud.cz), takovéto okolnosti „*nelze pojmát jako vážnou újmu, která zakládá důvod pro udělení doplňkové ochrany a kterou značí ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu – vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.*“

[28] Co se týká naplnění podmínky č. 4, konstatuje Nejvyšší správní soud, že stěžovateli nic nebrání, aby po skončení řízení o kasační stížnosti učinil opětovné prohlášení o mezinárodní ochraně. Za této situace by bylo povinností žalovaného umožnit mu, v souladu s ustanovením § 10 zákona o azylu, podat novou žádost o udělení mezinárodní ochrany (novelou zákona o azylu, provedenou zákonem č. 379/2007 Sb., byla z ustanovení § 10 zákona o azylu vypuštěna dvouletá lhůta, před jejímž uplynutím nebylo možné opakovaně žádat o udělení mezinárodní ochrany) a posoudit relevantní dopad nové situace na Ukrajině. Nehrozí tedy porušení mezinárodního závazku České republiky vyplývajícího z povinnosti respektovat princip *non-refoulement* (ustanovení čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků).

[29] V této souvislosti lze rovněž odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014, č. j. 3 Azs 27/2013 – 21 (dostupné na www.nssoud.cz), z něhož vyplývá, že „*[p]okud [...] v zemi původu stěžovatele vznikly nějaké významnější skutečnosti ve smyslu § 14a odst. 1 a 2*

pokračování

písm. c) zákona o azylu, které nebyly v řízení před žalovaným zohledněny (neboť v té době ještě nenastaly) a týkají se stěžovatele, má stěžovatel dostatečné právní záruky pro to, že mohou být dodatečně posouzeny k tomu příslušným správním orgánem v novém správním řízení, pokud takové řízení vyvolá. Bude pouze na stěžovateli, zda se rozhodne podat novou žádost o mezinárodní ochranu (případně využít institutů zákona o pobytu cizinců na území ČR).“

[30] Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura zdejšího soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky uplatněné v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení v postupu krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle ustanovení § 104a s. ř. s.

[31] O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

[32] Odměna zástupkyni stěžovatele JUDr. Jarmile Bajerové, advokátce, která byla stěžovateli k jeho žádosti v řízení před krajským soudem ustanovena usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 2. 2014, č. j. 61 Az 20/2013 - 14, byla stanovena za jeden úkon právní služby, a to za písemné podání soudu ve věci samé (doplnění kasační stížnosti ze dne 25. 2. 2015) podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Za výše uvedený úkon tak náleží zástupkyni stěžovatele odměna ve výši 3.100 Kč podle ustanovení § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s ustanovením § 7 advokátního tarifu a dále režijní paušál ve výši 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 3.400 Kč. Protože zástupkyně stěžovatele doložila, že je plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se náhrada nákladů o příslušnou zákonnou sazbu této daně (21 %) vypočtenou z přiznané odměny a náhrady hotových výdajů, v daném případě tedy o částku 714 Kč. Zástupkyni stěžovatele tak bude vyplacena částka ve výši 4.114 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2015

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu